

2. «Про запобігання та протидію домашньому насильству»: Закон України від 03.10.2017р. № 5294 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>
3. Пивоваров В. В., Ілліна А. В. Кримінологічний аналіз законодавства про запобігання і протидію домашньому насильству / В. В. Пивоваров, А. В. Ілліна // Порівняльно-аналітичне право. – 2018. – № 1. – С. 280–284.
4. Туляков В.О. Профілактика насильства в сім'ї: проблеми і перспективи. Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр. / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.), М.О. Баймуратов (за ст. голов. ред.), Р.Л. Біла [та ін.]; МОН України, ОНЮА. Одеса: Юрид. л-ра, 2003. Вип.18. С. 764-769.

Ключові слова: домашнє насильство, статєва свобода, психологічний тиск, насильницькі дії, зґвалтування, незаконне проведення аборту, сексуальне насильство, побой.

Ключевые слова: домашнее насилие, половая свобода, психологическое давление, насильственные действия, изнасилование, незаконное производство аборта, сексуальное насилие, побои.

Key words: domestic violence, sexual freedom, psychological pressure, violent acts, rape, illegal abortion, sexual abuse, beatings.

КЕДИК ВЕРОНІКА ПЕТРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри кримінального права

ПРИНЦИПИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ ЩОДО КАТЕГОРІЇ ОСІБ, ВИЗНАЧЕНИХ У СТАТТІ 9 КК УКРАЇНИ

Стаття 9 КК України – «Правові наслідки засудження особи за межами України» не лише законодавчо закріплює можливість врахування органами досудового розслідування та вітчизняними судами вироку, винесеного іноземним судом, а й відображає кримінально-правову політику України по відношенню до зазначеної категорії осіб, що виражається не лише у можливості посилити відповідальність особи, а й прийняти рішення про звільненні від кримінальної відповідальності або покарання [1, 157].

Правова політика щодо категорії осіб, зазначених у ст. 9 КК України, будучи частиною внутрішньої політики держави, не утворює єдиної монолітної структури. Як магістральний напрямок діяльності держави по боротьбі зі злочинністю, вона складається з кількох елементів – кримінально-правової політики, кримінально-процесуальної політики, кримінально-виконавчої політики та кримінологічної (профілактичної) політики. Всі ці чотири елементи, як ми можемо бачити, у тій чи іншій мірі, прямо чи побічно, відображені у змісті ст. 9 КК України.

Кримінально-правова політика це самостійний напрямок внутрішньої правової політики України, який, на підставі загальної теорії боротьби зі злочинністю розробляє стратегію і тактику, формулює

основні задачі, принципи, напрями і цілі кримінально-правової дії на злочинність, засоби їх досягнення, і виражається в нормах кримінального закону, практиці їх застосування, актах офіційного тлумачення кримінально-правових норм та постановвах Пленуму Верховного Суду України (складові кримінально-правової політики) [2, 3].

Процес інтеграції України у міжнародну спільноту демократичних країн вимагає дотримання міжнародних норм і стандартів у різних галузях внутрішнього життя. Це висуває зобов'язання приведення національного законодавства у відповідність до норм і стандартів, які зафіксовані у міжнародних договорах та угодах. Вказане положення у повній мірі стосується і кримінального законодавства України, у зв'язку з чим міжнародні договори, які тим чи іншим чином впливають на національне кримінальне законодавство, стають джерелом кримінально-правової політики України [3, 2].

Вважаємо, що закріплена у ч. 1 ст. 9 КК України положення, що вирок суду іноземної держави *може* бути врахований, а не обов'язково повинен бути врахований судом відображає принцип доцільності, як елемент кримінально-правової політики держави Україна. Даний принцип означає, що застосування заходів кримінально-правового впливу повинно узгоджуватися з метою, що стоїть перед кримінальною репресією. При здійсненні кримінально-правової політики важливо не тільки не впасти в ригоризм, але й уникнути іншої крайності – надмірної лібералізації репресії. Однаково неправильним було б як надання заходам кримінально-правової дії характеру відплати або віддяки, так і безмежна їх гуманізація. Рамки кримінальної репресії, види і характер заходів дії, а також їх вибір і застосування на практиці визначаються за допомогою принципу доцільності. Кінцевою метою і задачею розробки і застосування даних заходів є охорона правопорядку від злочинних посягань, зниження рівня злочинності, виправлення й перевиховання злочинців, загальна й спеціальна превенція.

В свою чергу, *принцип невідворотності відповідальності*, як елемент кримінально-правової політики нашої держави, не має чіткого вираження у ст. 9 КК України, а навіть в деякій мірі надає злочинцеві надію отримати більш м'якого покарання чи взагалі уникнути відповідальності за вчинений злочин на території України (наприклад, суду з тих чи інших причин не стало відомо про винесення вироку іноземним судом, що стало підставою застосування до злочинця амністії).

принцип диференціації й індивідуалізації відповідальності й покарання полягає в тому, що кримінальна репресія не повинна мати зрівняльного характеру. Як немає двох абсолютно ідентичних злочинів, а також абсолютно тотожних їх виконавців, так і не повинно бути усередненого підходу до різних категорій злочинів і злочинців. Він означає необхідність на законодавчому і правозастосовному рівнях розробки й застосування суворих заходів кримінально-правового впливу до осіб, що скоюють тяжкі злочини, до небезпечних і зілсних злочинців, і порівняно м'яких – до осіб, що скоюють злочини невеликої та середньої тяжкості, до ситуативних і випадкових злочинців;

принцип соціальної справедливості є загальноохоплюючим і пов'язаний як із самим установленням кримінально-правової заборони, так і з реалізацією кримінального закону [2, 56].

Отож, кримінальне законодавство України та норми міжнародного права осучаснюються по мірі необхідності. Також вносяться необхідні корективи задля важливої цілі – дати належну оцінку діям особи, з урахування її загальної правосвідомості та поваги до кримінальних норм заборон, діючих як на території мешкання особи так і за її межами.

Список використаної літератури:

1. Зюбанов Ю.А. Действие уголовного закона в пространстве: дис. канд. юр. наук : 12.00.08 / Ю.А. Зюбанов – Москва, 2001. – 243 с.
2. Борисов В. І., Фріс П. Л. Засади сучасної кримінально-правової політики України // Політика в сфері боротьби зі злочинністю : матеріали Міжнар. наук.-практ. Інтернет-конф. – Івано-Франківськ, 2014. – С. 56-57.
3. Рубашенко М. А. Поняття і ознаки територіальної цілісності України, охоронюваної ст. 110 КК України / М. А. Рубашенко // Право і суспільство. – 2014. – № 4. – С. 3.

Ключові слова: кримінальний закон, злочин, соціальна справедливість, принцип диференціації й індивідуалізації відповідальності й покарання, принцип невідворотності відповідальності.

Ключевые слова: уголовный закон, преступление, социальная справедливость, принцип дифференциации и индивидуализации ответственности и наказания, принцип неотвратимости ответственности.

Key words: criminal law, crime, social justice, the principle of differentiation and individualization of liability and punishment, the principle of inevitability of liability.

БЕРЕЗНЕР ВІКТОРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри кримінального права

ПІДКУП ЯК СПОСІБ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 386 КК УКРАЇНИ

У кримінальному законодавстві будь-якої країни світу можна виокремити доволі значну групу злочинів, які полягають у протиправному впливі на свідомість та волю іншої особи з метою домогтися від неї бажаної для винного поведінки. Одним із способів такого впливу є підкуп, який завжди пов'язаний із переконанням іншої особи у вигідності, корисності, необхідності такого кроку, тобто є різновидом впливу на свідомість особи, наслідком якого є виникнення у неї за власною волею бажання вчинити певні дії. У свою чергу, поведінка адресата впливу може бути як злочинною, так і не визнаватися злочином з позицій